

brugspolitik, som man her vilde begynde med, og man har derfor ogsaa ment, at ingen ægte Demokrat og Ingen, som har virkelig Følelse for Smaafolks Ve og Vel, kunde gaa med til dette Forslag. Jeg haaber nu, at disse Udvalgte ville forstumme herefter, da hele Udvalget som sagt i Aar igjen har været fuldt ud enig om at staa paa en anden Opfattelse, da hele Udvalget har været enig om, at det, der var Hovedsagen ved denne Sags Behandling, var ikke først og fremmest at afvise, hvorledes den stifter Sol og Vind mellem Interesserne her hjemme, og heller ikke først og fremmest at undersøge, om Lovforslagets Affattelse er ganske i Overensstemmelse med den rene demokratiske Lære, om den er affattet efter de gode gamle ægte demokratiske Principer. Jeg skal indstyre den Bemærkning, at det ogsaa vilde have forekommet mig at have været Topunktet af uforstandig Doktrinarisme eller doktriner Uforstandighed, dersom man vilde have afgjort en saadan Sag efter et Princip eller en Theori. Men Udvalget har som sagt været fuldt ud enig om, at Hovedhensynet ved denne Behandling var Hensynet til det udenlandske Marked. Deraf følger selvfølgelig ikke, at der ikke ogsaa skal tages Hensyn til Interesserne herhjemme, til Forbrugernes Interesse, og det er ogsaa en Selvfølge, at fordi man er enig om, fra hvilket Hovedhenspunkt man skal se paa Loven, er man ikke uden videre derfor enig om Lovens enkelte Bestemmelser; fordi man er enig om Maalet, er man ikke altid enig om Midlet. Men det er ogsaa en Selvfølge, at skal man blive enig om Loven, hvad der jo er ønskeligt, saa naaes denne Enighed lettest, naar man faar Sagen lagt saa klart og roligt frem som muligt, naar man faar den frigjort fra alle de „farlige Konsekvenser“, „daarlige Tendenser“ og Hensigter, som man har hængt paa den, og derfor glæder det mig som sagt, at hele Udvalget har været enig om at gjøre dette. Jeg skal selvfølgelig ikke negte Muligheden af, at der kan være Nogle, som gaa med Loven af Egennytte, men jeg skal dog sige, at der er meget Faa, som kunne have Gavn af Loven, dersom den ikke har Betydning for det udenlandske Marked, og har den denne Betydning, saa vil jo Alle have Loven, ogsaa den ærede Ordfører og Udvalgsflertallet. Men lige saa muligt det er, at Nogen kan gaa med Loven af Egennytte, lige saa muligt er det, at Nogen kan gaa imod Loven af egennyttige Grunde, og det er vel ikke bedre, og jeg skal heller ikke benegte Muligheden af, at Nogle kunne gaa med til Vedtagelsen af denne Lov eller

til at arbejde for denne Lov med den Vagtante, at de ad denne Vej kunne naae andre Formaale eller maasse kunne have let ved at gaa med, fordi de have forholdsvis let ved at sætte Hensynet til Smaafolks Vel til Side, og ligesaa lidt er der nogen Umulighed for, at Nogen kan gaa imod Loven, fordi de javne Syn og Interesse for Landbrugets Anliggender — der er saa meget muligt i denne Verden. Men jeg tror ikke, at nogen af disse Muligheder er Virkelighed, i alt Fald ikke indenfor Rigsdagen og i ethvert Fald ikke bevidst, og jeg vil for mit Vedkommende hævde, at det er fuldstændig urettinget, naar man har draget disse og lignende Slutninger om Nogens Karakter og Hensigter, Nogens Frihedsaand og Følelse for Smaafolk paa Grund af hans Stilling til denne Sag; thi det er en ganske sjæregen Sag, som man ikke har nogen Tilsvarende til, og — man siger derved vist ikke for meget — som man heller ikke senere vil faae noget Tilsvarende til. — Som ærede Medlemmer, der have læst Betænkningen, ville have lagt Mærke til, har det ærede Medlem for Aalborg Amts 4de Valgkreds (Vestergaard) og jeg indtager en Mellemstilling i Udvalget, den samme iøvrigt, som vi indtog i Fjor, og som jeg tillod mig allerede ved Sagens 1ste Behandling her i Thinget i Fjor og igjen i Aar nærmere at angive. De væsentligste Bestemmelser indeholdes jo i Lovforslagets §§ 6 og 7, nemlig Forbud mod Blanding og Forbud mod, at Kunstsmør, der har den for Meierismør almindelige Farve, fabrikeres, selges eller udføres. Vi kunne ikke gaa med til § 6, men maa derimod meget stærkt tilraade Vedtagelsen af § 7. Jeg skal ikke komme meget dybt ind paa Omfalden af § 6, da jeg ikke tror, at den vil blive vedtaget, hverken i den Skikkelse, hvori den er blevet foreslagt, eller i den fortydskede Form, som man jo kan kalde det, som et andet Mindretal i Udvalget har foreslaet. Jeg skal kun ganske kort sige, at naar vi faae § 7, kan § 6 fornuftigvis ikke have Betydning for det udenlandske Marked. Det kan den ikke, og da der kan gjøres meget væsentlige Indvendinger mod den af Hensyn til Forbrugerne her hjemme, kan jeg ikke gaa med til at stemme for Paragrafen. Det Æneste, man efter mit Syn paa den kan sige til dens Forsvar, naar vi faae § 7, er, at det ved den muligvis i enkelte Tilfælde kan være lettere at kontrollere, om der foreligger en Forsælfkning eller ikke, men i de fleste Tilfælde skal der vistnok bruges temmelig Analyse alligevel, og selv om det ikke skulde være nødvendigt, er det efter min Mening dog en altfor svag